

Και τα ζώα υπακούν στον Γέροντα! (Αρχιεπίσκοπος Κινσάσα και Έξαρχος Κεντρίας Αφρικής, Νικηφόρος Μικραγιαννανίτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=178172>]

Ήταν παραμονές της πανηγύρεως των Αγίων Πατέρων Διονυσίου και Μητροφάνους. Νέο καλογέρι τότε, βρισκόμουν εκεί πέρα. Όλοι οι πατέρες ήταν απασχολημένοι με την προετοιμασία της πανηγύρεως. Έπρεπε κάποιος να πάει στα Κατουνάκια που ήταν ο ράπτης ο Χρυσόστομος ο Κύπριος για να του δώσει κάποια υφάσματα για την πανήγυρη, να τα διορθώσει και να πάρει κάποια άλλα επιδιορθωθέντα ιερατικά άμφια. Με κάλεσε ο Γέροντας και μου είπε να πάρω το «αραπάκι», δηλαδή το μουλάρι που συνέχεια αυτός χρησιμοποιούσε, και να πάω στον ράπτη τον Χρυσόστομο. «Μα», του λέω, «Γέροντα δεν έχω ξαναπάει, δεν ξέρω πού μένει. Θα χαθώ μέσα στα Κατουνάκια», μια και δεν ήξερα καθόλου τα Κατουνάκια και ιδιαίτερα την περιοχή όπου ήταν η Αγία Αικατερίνη και ασκήτευε ο πατήρ Χρυσόστομος ο ράπτης ο Κύπριος. «Μην στενοχωριέσαι -μου λέει- θα πας με τον "αράπη", θα του πω και θα σε πάει στην πόρτα. Δεν θα έχεις κανένα πρόβλημα».

Ετοιμάστηκα, δεν σας κρύβω ότι είχα μεγάλη αγωνία, που θα πάω στο άγνωστο, αφού δεν είχα πάει προς τα 'κεί. Τον πατέρα Χρυσόστομο τον είχα γνωρίσει βέβαια, γιατί ήταν τραπεζάρης σε διάφορες πανηγύρεις. Τότε ο Γέροντας πήγε στο αυτί του μουλαριού και σαν να μιλούσε σε έναν άνθρωπο, του είπε: «Αραπάκι, θα τον πας τον Νικηφόρο στον πατέρα Χρυσόστομο τον ράπτη». Το ζώο έκανε μια κίνηση συγκαταβάσεως σαν να απαντούσε σε αυτό που είπε ο Γέροντας. Γυρνάει ο Γέροντας και μου λέει: «Μη φοβάσαι, άστο μόνο του, θα σε πάει αυτό εκεί στον ράπτη». Πράγματι ξεκίνησε, δεν σας κρύβω την αγωνία μου, φύγαμε από τη Μικρή Αγία Άννα, ανεβήκαμε προς τα Κατουνάκια, περνούσαμε μέσα από πυκνούς θάμνους, μέχρι να φτάσουμε ψηλά στην Αγία Αικατερίνη, βρεθήκαμε μπροστά σε μια καγκελόπορτα και σταμάτησε το ζώο. Απόρησα. Περίμενε εκεί ώρα. Λέω, τί έκανε; Έκανε λάθος τώρα; Τί είναι αυτή η καγκελόπορτα; Λέω, μάλλον θα πρέπει να την ανοίξω. Κατέβηκα, άνοιξα την καγκελόπορτα, προχώρησε λίγο το ζώο ίσα-ίσα για να μπορέσω να την κλείσω και περίμενε, κατάλαβα ότι έπρεπε να κλείσω την καγκελόπορτα. Την έκλεισα, περίμενε να ανέβω επάνω και να συνεχίσω. Συνέχισα αφού ανέβηκα πήγε και με σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του Κελλιού του πατρός Χρυσοστόμου. Εκεί, κατέβηκα, έκανα τη δουλειά που μου είχε πει ο Γέροντας, πήρα τα άμφια που έπρεπε να πάρω και γύρισα πίσω. Γύρισα στο Κελλί, ο Γέροντας με υποδέχτηκε με ένα πηγαίο χαμόγελο και μου είπε: «Καλά σε πήγε. Γιατί αγωνιούσες;». Χάιδεψε το «αραπάκι», του έδωσε ένα παξιμάδι και του λέει· «μπράβο αραπάκι, μπράβο». Απόρησα τότε και λέω· και τα ζώα υπακούν στον

Γέροντα!

Είχαμε πανηγύρι στο Κελλί, δεν ήταν η πανήγυρη των Αγίων Διονυσίου και Μητροφάνους, και είχα το διακόνημα του τραπεζάρη και ετοίμασα την τράπεζα. Κάποια στιγμή βλέπω, ότι όλα τα ψωμιά τα οποία υπήρχαν ήταν μόνο τρία. Τότε δεν είχα προβλέψει ότι έπρεπε νά 'χουμε περισσότερα ψωμιά. Ήταν δικό μου φταίξιμο, δεν είχα ενημερώσει τον Γέροντα ότι είναι λίγα τα ψωμιά και πώς θα βγάλουμε την πανήγυρη; Τότε μ' έπιασε κρύος ιδρώτας. Τώρα τί θα κάνουμε; Ο κόσμος μαζευόταν, τα ψωμιά σε καμιά περίπτωση δεν θα έφταναν. Πήγα αρκετά τρομαγμένος στον Γέροντα και του λέω: «Ευλόγησον, Γέροντα, δεν προέβλεψα, μόνο τρία ψωμιά έχουν μείνει, τί θα κάνουμε;». Να ζυμώσουνε δεν γινόταν, από τη Δάφνη δεν ερχόταν κανένας εκείνη την ώρα να μας φέρει ψωμιά. Έτσι θα μέναμε χωρίς ψωμιά και ο κόσμος μαζευότανε. Εκείνος όμως με χτύπησε στην πλάτη και με ήρεμο ύφος μου είπε: «Πήγαινε παιδί μου και συνέχισε το διακόνημά σου. Θα φροντίσει ο Θεός και οι Άγιοί μας». Έφυγα, συνέχισα το διακόνημα, ξεχάστηκα εκεί κόβοντας ψωμί, χωρίς πλέον να υπολογίζω. Αφού τελείωσε η πανήγυρη, βλέπω εκεί που είχα τα ψωμιά, ότι είχαν περισσέψει τρία ψωμιά και είχαν φάει πολύ, γιατί ήταν αρκετός ο κόσμος σε 'κείνη την πανήγυρη.

(συνεχίζεται)